

Listopad

PATŘIT PÁNU - TOUHA A RADOST VŠECH SVATÝCH

V současné době se i v oblastech zastoupených převážně ateistickou populací projevuje výrazný zájem o religionistiku – obor, v němž se zkoumá povaha jednotlivých náboženských projevů z různých hledisek i v dějinném přehledu. I v TV se vysílá seriál Tomáše Halíka. na toto téma. Za pozornost by jistě stála otázka : Jak nebo nakolik či zdali vůbec se můžeme v mimokřesťanských náboženských směrech setkat s tak rozhodujícím osobním vztahem k zakladateli ve srovnání se situací, kterou prožíváme v křesťanské víře. Jestli kterýkoliv zakladatel vyžadoval od svých učedníků lásku a přímo se dotazoval na lásku ke své osobě. Badatelé se o tom nezmiňují. Není také zvykem, zvláště mezi muži, ptát se na lásku. Možná spíše ženské srdce pochopí důležitost otázky, kterou dal Ježíš Petrovi.

Křesťan v zápalu své apoštolské činnosti může klidně zapomenout i na to nejpodstatnější. První přikázání je přikázání lásky k Bohu. Ve vztahu k Bohu nejde o to, abychom něco pro něj odpracovali, abychom se něco pomodlili, abychom někoho k Bohu přivedli, ale to nejpodstatnější je to, co vyjadřuje Ježíšova otázka položená Petrovi. „Petře, miluješ mě?“ „Petře, jak mě miluješ?“ „Miluješ mě víc než ostatní?“ (Jan 21,15-17) Tato nejpodstatnější otázka se vytrácí i z mezilidských vztahů. Manželství, rodina se mohou změnit na výrobní podnik. Totéž se však může stát i knězi, řeholníkovi, řádové sestře. Zapomene na to, co je nejhlavnější. Je zajímavé, že Pán Ježíš se neptá jen jednou. Copak nestačí jednou vyznat, potvrdit: „Miluji tě a hotovo?“ Zřejmě nestačí, protože láska nikdy není hotovou věcí. Pokud si někdo myslí, že už dost miluje, tak se velmi mylí. Milování Boha nezná hranice.

I tato neobvyklá otázka je důkazem toho, že v Ježíšovi se zjevuje tentýž Bůh, který dal jako první a první „Přikázání Lásky k Bohu.“ Je to důkaz toho, že tu máme co činit s Bohem, kterého už Mojžíš poznává jako Boha žárlivě milujícího. Náš Bůh je jako stravující oheň. I Ježíš jako Vtělená láska zjevuje tentýž charakter, má stejné rysy.

Apoštol Petr, který velmi dobře znal srdce svého Pána, nebere a neobrací tuto otázku do smíchu, jak bychom to možná v podobné situaci udělali my. Možná proto, abychom nemuseli odpovídat. Apoštol Petr trpělivě na třikrát položenou otázku odpovídá třikrát. Někteří exegeti vidí v této třinásobné otázce Ježíšovu narážku na Petrovo trojnásobné zapření. Je možné, že pokud by narážel na Petrovu zradu, tak jen proto, aby Petrovi pomohl zbavit se tíživého břemene viny. Bůh ve Starém Zákoně říká, že když se hříšník odvrátí od svých zlých cest, Bůh si na jeho hříchy víc nevzpomene. Nakonec i situace kolem Petrova zapření vypovídá spíše o velikosti Petrovy lásky, o tom, že už tehdy miloval Pána víc než ostatní, neboť ho následoval i na ta místa, na která už mnozí neměli odvahu spolu s ním jít. A tam selhal. Příčina selhání byla v tom, že neposlechl svého Mistra v Getsemanské zahradě – „Modlete se, abyste neupadli do pokušení.“ Neposiloval se modlitbou. Spoléhal se jen na své síly a odhodlání, a zapomněl na to, co jim Pán řekl – „Beze mne nemůžete vykonat nic.“(Jan 15,5)

Ježíš se dnes ptá na Lásku, protože Láska je to, o co především jde. Když se z naší zbožnosti vytratí láska, můžeme takovou zbožnost hodit do koše. Ježíš touží po naší lásce, neboť jen když žijeme ve vztahu k němu, můžeme být spaseni. Ježíš netouží po nějakém romantickém vyznání, ale po reálné lásce, která se projevuje vírou a skutky. Láska je žitá

poslušnost Božímu Slovu. Každé pokušení sice přichází od zlého, ale v Božích očích dostává jiný smysl. V každém pokušení jako by se nás Bůh ptal: „Miluješ mě?“ „Miluješ mě víc než sebe, než svůj hřích?“ 2x Miluješ mě – mám tě rád. Potřetí máš mě rád – Ty víš všechno ... mám tě rád.

Jeden světec říkal, že každé překonání pokušení je jakoby snubním prstenem, kterým se Pán zasnubuje s duší svého služebníka. I když víme, že naše láska je slabá, v tomto případě říkáme Bohu to, co v nejlepším koutku srdce chceme, po čem ve svém srdci toužíme. Tedy můžeme říci „miluji“, protože to chceme. Není důležité, či to už cítím nebo či to už dokážu plně žít. Důležité je, že přes své mnohá selhání to chci.

Láska k Bohu je žitá poslušnost jeho Slovu. Bůh dává svého Ducha těm, kteří ho poslouchají. Jen láska k Bohu člověka vede ke skutečné svobodě. Když je Bůh mým pokladem, svět už nemá nade mnou moc. To humorně vystihuje také rozhovor čerstvě obráceného muže s jedním zkušeným otcem: „Otče, a to se teď budu muset úplně zřítí světa?“ „Neboj se,“ odpověděl otec. „Jestli bude tvůj život opravdu křesťanský, svět se okamžitě zřekne tebe!“

Nejdříve se Pán Ježíš ptal Petra na jeho lásku a potom mu dává posláni. Každý povolání musí mít velkou lásku k Pánu Ježíši, aby mohl správně uskutečňovat své povolání. Nedá se přehodit pořadí. Musí být nejdříve zamilovaný do Ježíše, aby někoho k němu mohl přivést. Tuto lásku nemusí dokazovat slovy, ale žitou poslušností. Ježíš slibuje, že když takto budeme postupovat, dá nám svého Svatého Ducha, tedy lásku, kterou je Bůh sám.

Myslíme-li na začátku tohoto měsíce na všechny Boží přátele, kteří již přijali korunu slávy v nebeské blaženosti, pak klíčem k dosažení tohoto nádherného cíle je jejich vytrvalá snaha patřit Pánu. Právě v tomto směru máme napodobovat jejich život.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

1. středa	Slavnost VŠECH SVATÝCH
2. čtvrtek	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3. pátek	První pátek v měsíci
4. sobota	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
5. neděle	31. neděle v mezidobí
9. čtvrtek	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. pátek	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. sobota	Památka sv. Martina, biskupa
12. neděle	32. neděle v mezidobí
13. pondělí	Památka sv. Anežky České, panny
15. středa	Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve
16. čtvrtek	Sv. Markéty Skotské
17. pátek	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18. sobota	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
19. neděle	33. neděle v mezidobí
21. úterý	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. středa	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
23. čtvrtek	Sv. Klementa I., papeže a mučedníka
24. pátek	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučedníků
25. sobota	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
26. neděle	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
30. čtvrtek	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Oznámení

- V sobotu 4. listopadu bude od 18,15 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep. další biblická katecheze pro dospělé o životě Pána Ježíše podle evangelií.
- Promítání filmu o životě Matky Terezy z Kalkaty se přesouvá na sobotu 11. listopadu od 18,15 hod. ve farním sálu.

- Byl dohodnut termín konání přednášky k vydání pastýřského listu „V hodině velké zkoušky“, kterou přednese náš farník stav. Jan Havel v aule kostela sv Jana v sobotu 25. listopadu po večerní mši sv, tj. cca od 18,15 hod.

Odpustky pro duše v očištcí

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očištcí. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očištcí, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 13.10.2006 v domečku u Nejsv. Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Jan Havel, Stanislav Hojek, Jan Nekula a Stanislav Dobeš

Program: 1. Záležitosti projednané na minulé schůzi – viz zápis z 08.09.06
2. Problematika obnovy a údržby našich kostelů
3. Činnost farního společenství, rozprava

Ad 1. Při projednávání opravy svodu dešťové vody v JZ rohu střechy kostela sv Jana vyplynulo, že podobná situace je ještě v rohu SV (pod věží). Tam sice není situace dosud tak kritická, ale rovněž tam je nutno opravu provést, a předejít mnohem větším škodám. Potřebné prostředky na tuto akci poskytne ctihodný sponzor, který v té věci jednal s P. Lohelem.

Ad 2. Další prioritní akce je GO varhan v kostele Nejsv. Trojice. Tam pracuje fa našeho dřívějšího farníka pana Habětína, s nímž je P. Lohel v častém kontaktu. Je snahou, aby alespoň větší část prací byla v krátké době provedena, tedy před příchodem chladného zimního období.

Předseda informoval přítomné o finančním předpokladu akce vytápění – zateplení lavic v kostele sv Jana. Tam dodávka tepelných rohoží má stát cca 66.000,- Kč a provedení elinstalace, tj přivedení el. proudu do lavic, dalších 72.000,- Kč. Toto jsou ceny platné v současnosti, pokud by se akce uskutečnila v letošním roce. V roce příštím je nutno počítat s jejich zvýšením, souběžně s růstem inflace. Ceny jsou uvedeny v hodnotách bez DPH. Poněvadž bylo nutno uhradit provedené práce s opravou střechy a dále je třeba počítat s úhradou GO varhan u Nejsv. Trojice, musí být akce zateplení lavic u sv Jana odsunuta na pozdější dobu.

Ad 3. Zdařilého poutního zájezdu do Rakovníka se zúčastnilo cca 40 poutníků. V pořádání tradičních poutních zájezdů a ev vycházek v Praze, bude pokračováno i v příštím roce.

Podle časového rozvrhu budou pokračovat též pravidelné katecheze a v prosinci počítáme s tradiční předvánoční rekolekcí. Bližší podrobnosti budou včas sděleny na vývěškách, ve Farním listě a v ohláškách P. Lohela po bohoslužbách, jak je zvykem.

Byl dohodnut termín konání přednášky k vydání pastýřského listu „**V hodině velké zkoušky**“, kterou přednese náš farník stav. Jan Havel **v aule kostela sv Jana v sobotu 25. listopadu po večerní mši sv, tj cca od 18,15 hod.**

Příští schůze výboru SPKK bude v pátek 10. listopadu v obvyklou dobu a na obvyklém místě.

V průběhu jednání zaznamenal

Stanislav Dobeš

Naši světci

Sv. Martin, biskup
(památka 11.listopadu)

Tento velký světec žil v době pozdního římského císařství, kdy již křesťanství nebylo pronásledováno. Narodil se asi r. 316 v Sabarii v Panonii (nyní Szombathely, Maďarsko). Jeho otec byl vojenským tribunem v římském vojsku. S ním pak odešel do jeho domova, do Pavie v Itálii. Když dospěl, stal se také vojákem. Už od mladého věku ho přitahovalo křesťanství. Jeho jednotka byla poslána do Galie, do Amiensu. To je místo, kde se odehrála slavná scéna. V mrazivém dni potkal Martin u městské brány polonahého žebráka. Ze soucitu rezetnul svůj plášť na dvě poloviny a jednu

ubožákovi daroval. V noci se mu pak zdál sen, kdy Ježíš oděný touto plůkou pláště, říká andělm: „Takto mě oděl Martin, který je ještě katechumenem.“ Polovina pláště, která Martinovi zůstala, byla chována franckými králi jako relikvie.

Brzy pak byl pokřtěn a po nějaké době propuštěn z vojska. Chtěl jít do Poitiers za sv. Hilariem. Šel nejdříve navštívit rodiče v Lombardii a mezitím byl sv. Hilarius poslán do vyhnanství na Východ. Martin se proto uchýlil na ostrov Gallinaria v Tyrrhénském moři, kde žil v samotě a modlitbě.

V r. 361 rozhodl císař, aby se sv. Hilarius vrátil do Poitiers a Martin se za ním vydal. Dostal od něho dovolení žít v samotě v pustině (nynější Ligugé) tak, jak se to naučil na ostrově. Brzy ho následovali další poustevníci. Později tu vzniklo benediktinské opatství. Martin v samotě zůstal asi 10 let. Ale často se vydával na cesty a kázal křesťanství na venkově, kde ještě kvetlo modlářství a pověry.

Pak zemřel v městě Tours biskup Lidorius a obyvatelé chtěli za biskupa sv. Martina. Ten to ale odmítal. Použili proto lsti, aby ho přivedli do Tours a tam ho prohlásili biskupem. Martin se ujal své funkce s plnou vervou, ale bydlel prostě v dřevěné chyši kousek za městem. I zde se k němu připojili další poustevníci a byl tak dán základ pozdějšímu klášteru Marmoutier. Vydával se odtud na misijní cesty, ale také až do Trevíru, kde sídlil císař, aby se přimlouval za zájmy církve i za odsouzené.

Při jedné návštěvě farnosti Candés, kterou založil, dostal záchvat a tomu podlehl. Bylo to asi v r. 397. Jeho tělo bylo přeneseno do Tours, kde bylo slavnostně pohřbeno 11. listopadu. Jeho životopisec Sulpicius Severus, snad jeho žák, tento pohřeb podrobně vylíčil. Nad jeho hrobem byl postaven kostel, který byl v průběhu věků přestavován a zvětšován. Ale v hugenotských válkách byla bazilika zbořena a obnovená utrpěla ve Francouzské revoluci. Dnes je nad hrobem sv. Martina stavba z r. 1900.

Spousta zeměpisných názvů nám připomíná, že možná musíme opravit své názory na život v tehdejší době. Dnešním jazykem bychom asi řekli, že sv. Martin byl Evropan.

To je ale jistě pravda. Sv. Martin se zasloužil o rozšíření křesťanství v tehdejší pořímořské Galii a ve Francii byl vždy považován za jednoho z největších světců. K jeho životu se váže řada legend, kde je zdůrazňován jeho asketický život a pokora.

Podle Internetu (Cath. Encycl., Heiligenlexikon, magnificat a j.).

M.P.

Další pohledy na víru

Pád

73. Jak se chápe skutečnost hřichu?

V dějinách člověka je přítomen hřich. Tato skutečnost se plně objasní pouze ve světle Božího zjevení a především ve světle Krista Spasitele všech, který rozhojňuje milost právě tam, kde se hojně vyskytuje hřich.

74. Co to je pád andělů?

Tímto výrazem se označuje skutečnost, že satan a ostatní démoni, o nichž hovoří Písmo svaté i tradice církve, se z andělů, kteří byli Bohem stvořeni jako dobří, změnili na zlé, protože svobodným a neodvolatelným rozhodnutím odmítli Boha a jeho království a tak dali vzniknout peklu. Pokoušejí se připojit člověka ke své vzpouře proti Bohu, avšak Bůh potvrzuje v Kristu své jisté vítězství nad zlým duchem.

75. V čem spočívá první hřich člověka?

Člověk pokoušený ďáblem nechal vyhasnout ve svém srdci důvěru ke svému Stvořiteli a neposlušností chtěl být „jako Bůh“ bez Boha a ne podle Boha (Gen 3,5). Tak Adam a Eva ihned ztratili pro sebe a pro všechny lidské bytosti prvotní milost svatosti a spravedlnosti.

76. Co je prvotní hřich?

Prvotní hřich, v němž se všichni lidé rodí, je stav ztráty prvotní svatosti a spravedlnosti. Je to „převzatý“ hřich, nikoliv „spáchaný“; je to stav narození a ne osobní akt. Kvůli jednotě původu všech lidí se předává na Adamovy potomky s lidskou přirozeností, „ne napodobováním, nýbrž šířením“. Toto předávání zůstává tajemstvím, které plně nedokážeme pochopit.

77. Jaké následky vyvolává prvotní hřich?

Následkem prvotního hřichu není lidská přirozenost zcela zkažená, nýbrž zraněná ve svých silách, je podrobena nevědomosti, utrpení, moci smrti a je nakloněná ke hřichu. Tato náklonnost se nazývá *žádostivost*.

78. Co pak nastává po prvním hříchu?

Po prvním hříchu byl svět zaplaven hříchy, ale Bůh člověka neponechal moci smrti, nýbrž naopak mu tajemným způsobem předpověděl – v „protoevangeliu“ (Gen 3,15) – že zlo bude přemoženo a že člověk bude pozdvižen z pádu. To je první hlásání Mesiáše Vykupitele. Proto bude pád dokonce nazýván *šťastná vina*, „protože si zasloužil mít takového a tak velkého Vykupitele“ (liturgie velikonoční vigilie).

Farní poutní výprava

V sobotu 7.října, na svátek Panny Marie Růžencové, se uskutečnila další z farních výprav. Přes 30 farníků různého věku (včetně několika dětí předškolního věku) zamířilo tentokrát do Rakovníka a na hrad Křivoklát.

Po ranních modlitbách a zpěvu mariánských písní jsme po krátké prohlídce města slavili s naším P.Lohem a místním panem farářem eucharistickou oběť ke cti P. Marie v místním kostele, zasvěceném sv. Bartoloměji. Původně gotický kostel je krásně zrestaurován, oltář a ambon jsou řešeny v moderním stylu (viz některé obrázky ing. V. Fundy) a přesto dobře zapadají do historického interiéru stejně jako

dřevěná soška P. Marie (viz foto). Místní pan farář nás zavedl ještě do hřbitovní kaple, poobědval s námi a my, poutníci jsme se vydali na další část cesty na hrad Křivoklát. Pro nedostatek místa nebudeme popisovat historii hradu, jen obrázky zase ukáží, co všechno bylo k vidění a event.

vyzkoušení (V. Dráb a historické kuše). Po krátkém občerstvení v podhradí (zase se ukázaly naše dobré a obětavé „pekačky“) a drobném úsměvném incidentu, kdy káva určená pro zažívací trakt jedné poutnice se dostala na kalhoty našeho pana faráře, jsme se vracely opět s děkovnými modlitbami a zpěvem na výchozí místo. Všichni v pořádku, i kalhoty pana faráře, vodou z pumpy pod Křivoklátem ošetřené, během cesty uschly a do kláštera na Strahově se vracel neposkvrněný příslušník O.Praem.

Svátek P. Marie Růžencové jsme oslavili při našem putování s opravdovým usebráním, co nadto bylo, jako počasí a hradní návštěva, bylo nám darováno a s vděčností přijato.

Poznáváme naše farníky

„Kdo zpívá (při modlitbě), dvakrát se modlí.“

K letošním požehnaným narozeninám (10.10. 95 let) paní **Marie Dajbychové** bychom jí rádi poděkovali za její obětavou, vytrvalou pěveckou aktivitu při bohoslužbách v kostele Nejsvětější Trojice. Ať Boží láska dále posiluje její životní kroky i zpěv ke chvále Boží dobroty.

Paní **Věra Lejsalová** oslaví 30. listopadu 2006 85 let pozemského života. Paní Lejsalová byla vždy velmi aktivní členkou komunity shromážděné kolem P.Vernera u kostela Nejsvětější Trojice. Zúčastnila se pod jeho vedením biblické soutěže po II. Vatikánském koncilu, zapojila se do „živého růžence“ a nesmírně pečlivě se starala o květinovou výzdobu farního kostela. Všechny květiny k ozdobě chrámových prostor sama obětavě vypěstovala pro větší slávu Boží a k potěše návštěvníků kostela. Přejeme jí hodně zdraví, radosti a pokoje a ochrany Boží do dalších let.

Pozvání na křestní slavnost

Z milosti Boží jsme přijali dítě!

Naši dceru jsme přivítali na svět v neděli 24.9. v 7.37 hodin. Vážila 3,49 kg a měřila 50 cm. Protože jí bereme jako požehnaní, vybrali jsme pro ní jméno Benedikta.

Víme, že jste nás mnozí během očekávání této radostné události provázeli modlitbou a věřte - bylo to opravdu znát během celého těhotenství i při "těžké hodině", která proběhla lehce. Přijměte naše upřímné poděkování za vaší duchovní podporu. *Těšíme se, že společně s námi prožijete křestní slavnost, která se uskuteční v neděli 12.11. v kostele sv. Jana Nepomuckého při mši svaté v 9 hodin.*

Veronika a Pavel Peterkovi

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

Pochybnosti, které netrvaly dlouho, zvláště na počátku obrácení k lepšímu životu, prospívají velmi duši, která se nezabývá duchovními věcmi."

Kdo nikdy nepochybuje, nedojde nikdy k pravému poznání věcí; tak také ten, kdo se nijak nestará o věci, které se týkají jeho duše, nedosáhne nikdy pravého sebepoznání.

Jemné svědomí je jako oko: i jemný prášek nebo nepatrný vlásek je zraní a nenechá je v klidu, dokud není odstraněn; otupělé svědomí je potaženo tvrdou kůží, takže necítí už ani tráť.

Je známkou zničeného zdraví, když už nemocný necítí žádné bolesti; Když se však domnívá, že je na tom velmi dobře, tak je mu nejhůře. Kéž by i duše tak mnohých nebyly zasaženy podobnou otupělostí!

Jak vzorně se provádí účtování v časných věcech; jak důkladně se porovnávají příjmy a vydání; všechny věci se co nejpečlivěji přezkoumávají! Pouze duše je pro nás něčím tak bezcenným, že si nezasluhuje žádnou péči.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

15. každého měsíce

170 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Neprodejné